

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20.03.1997, sp. zn. 8 To 24/97, ECLI:CZ:VSPH:1997:8.TO.24.1997.1

Číslo: 7/1998

Právní věta:

Do doby účasti na jednání před soudem, tedy do úkonu právní služby, lze zahrnovat jen ty přestávky, kdy jednání bylo přerušeno na dobu 30 minut a kratší (§ 11 odst. 1 písm. g/ vyhl. č. 177/1996 Sb.). Pokud je jednání přerušeno na dobu delší než 30 minut, včítá se doba přerušeni do času promeškaného v souvislosti s poskytnutím právní služby (§ 14 odst. 1 písm. b/ vyhl. č. 177/1996 Sb.).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 20.03.1997

Spisová značka: 8 To 24/97

Číslo rozhodnutí: 7

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna obhájce

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. g/ vyhl. č. 177/1996 Sb. § 14 odst. 1 písm. b/ vyhl. č. 177/1996 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze ke stížnosti obhájkyň Mgr. I. N. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 1997 sp. zn. 1 T 26/96 a znovu rozhodl tak, že obhájkyň Mgr. I. N. stanovil odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 29 460 Kč.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 1997 sp. zn. 1 T 26/96 byla podle § 151 odst. 3 tr. ř. stanovena obhájkyň Mgr. I. N., AK Kladno, odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 29 050 Kč.

Proti tomuto usnesení podala ve lhůtě uvedené v § 143 odst. 1 tr. ř. obhájkyň Mgr. I. N. stížnost, kterou odůvodnila tím, že podle jejího názoru opřeneho o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 1 To 11/92 přísluší obhájci odměna za každý vyšetřovací úkon, a to i tehdy, jestliže více úkonů na sebe časově navazuje. Přestávku při hlavním líčení lze z hlediska odměny započíst do doby trvání hlavního líčení. Shodný závěr lze dovodit i z rozhodnutí č. 19/1992 Sb. rozh. tr. Pokud by tomu tak nebylo, je třeba vyřešit, zda přestávku nelze zahrnovat pod pojem promeškaný čas. V případě návštěvy klientky

ve věznici trávající méně než jednu hodinu má obhájkyň za to, že se nepochybně jedná o úkon vykonaný v rámci právní služby, který podle § 11 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 (dále jen advokátního tarifu) je možno posoudit jako úkon podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu. Závěrem proto obhájkyň navrhl, aby stížnostní soud přezkoumal napadené usnesení.

Vrchní soud v Praze z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení jemu předcházející, a dospěl k závěru, že stížnost obhájkyň je zčásti důvodná.

Odsouzená J. K. byla rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 1996 sp. zn. 1 T 26/96, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 11. 1996 sp. zn. 8 To 65/96, uznána vinnou trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák., za který jí byl podle § 219 odst. 1 tr. zák. a § 40 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání osmi a půl roku, pro jehož výkon byla podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazena do věznice s dozorem. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 11. 1996.

Obhájkyň Mgr. L. N. byla odsouzené ustanovena opatřením Krajského soudu v Praze ze dne 10. 6. 1996, neboť se jednalo o nutnou obhajobu podle § 36 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. ř.

Krajský soud v Praze rozhodoval o odměně a náhradě hotových výdajů na návrh obhájkyň ze dne 25. 11. 1996, když správně zajistil, že trestní stíhání bylo již pravomocně skončeno.

Krajskému soudu nelze vytknout, že stanovil podle § 15 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, resp. po zrušení vyhlášky č. 270/1990 Sb. vyhláškou č. 177/1996 Sb. podle § 10 odst. 3 písm. d) advokátního tarifu sazbu mimosmluvní odměny na částku 800 Kč resp. 2000 Kč za jeden úkon právní pomoci podle současné právní úpravy, neboť odsouzená byla stíhána za trestný čin, za který zákon stanoví trest odnětí svobody převyšující deset let. Ve výroku napadeného usnesení pak rozhodl o přiznání částky sestávající z částek za jednotlivé úkony právní pomoci, které byly skutečně provedeny a náležitě specifikovány.

V tomto směru soud prvního stupně správně nepřiznal obhájkyň odměnu za poradu s klientkou ve věznici dne 13. 6. 1996, za obhajobu při hlavním líčení ve dnech 17. - 19. 6. a 22. 7. 1996 a za další poradu s klientkou dne 31. 10. 1996 z důvodů v odůvodnění napadeného usnesení uvedených.

Vrchní soud v Praze se zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že první porada s klientkou dne 13. 6. 1996 je obsažena v prvním přiznaném úkonu, kterým byly příprava a převzetí obhajoby včetně první porady s klientkou (§ 16 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu).

Rovněž je třeba dát za pravdu krajskému soudu, pokud nezahrnul do odměny za účast na jednání před soudem (hlavní líčení) i dobu přestávek (přerušení) ve dnech 17., 18. a 19. 6. a 22. 7. 1996. Podle § 16 odst. 1 písm. d), resp. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu náleží odměna za jednání před soudem za jeden úkon právní pomoci za každé započaté dvě hodiny. Je nepochybné, že hlavní líčení nařízené na ten který den je jedním úkonem právní pomoci, a trvá-li déle než 2, resp. 4, 6 hodin, přísluší odměna za odpovídající násobek.

Do doby účasti na jednání před soudem, tedy do doby úkonu právní služby nelze zahrnovat paušálně všechny přestávky v hlavním líčení, zvláště trvají-li delší dobu. V době přestávky obhájce právní službu ve skutečnosti neposkytuje. Na druhou stranu je nepochybné, že v důsledku přerušení hlavního líčení promeškává čas, neboť je na průběh jednání soudu vázán a nemůže jej využít pro jinou právní službu. Vrchní soud zastává názor, že mezníkem, kdy je možno přerušení hlavního líčení v jednom dni zahrnout do doby úkonu právní služby, a naopak, kdy se jedná o přestávku a tedy faktické zpoždění či zpoždování jednání podle § 20 odst. 1 písm. b), resp. § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, je doba 30 minut právě v tomto zákonném ustanovení uvedená. Jestliže je tedy

jednání přerušeno na dobu kratší než 30 minut (nejčastěji za účelem odpočinku nebo fyzické potřeby), je možno toto přerušování zahrnout do doby úkonu právní pomoci podle § 16 odst. 1 písm. d), resp. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Pokud toto přerušování přesáhne půl hodiny, jedná se o promeškaný čas podle § 20 odst. 1 písm. b), resp. § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

S touto problematikou úzce souvisí i otázka, zda dobu konání hlavního líčení a v návaznosti i úkony právní pomoci v jednom dni je nutno posuzovat s ohledem na jednotlivá přerušování (přestávky) odděleně, nebo zda lze tuto dobu pro účely stanovení počtu úkonů a výše odměny počítat. I zde se vrchní soud přiklání k řešení provedenému krajským soudem.

Argumentace stěžovatelky nemá oporu ani v příslušných ustanoveních advokátního tarifu ani v rozhodnutích soudů uvedených ve stížnosti. Podle § 16 odst. 1 písm. d), resp. § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu mimosmluvní odměna náleží za účast na jednání před soudem, a to každé započaté dvě hodiny. Hlavní líčení nařazené na jeden konkrétní den nelze posuzovat jinak, než jako jeden úkon právní pomoci, neboť opačný výklad není logicky možný:

1. zákonodárce by znění tohoto ustanovení musel formulovat slovy „za jednání před soudem trvajícím dvě hodiny“,

2. v případě stávající úpravy by hlavní líčení plánované na celý den muselo být nařizováno vždy po dvou hodinách. Pokud tedy tento úkon právní pomoci v průběhu jednoho dne započne zahájením hlavního líčení, jakékoli přerušování nemůže znamenat jeho nové zahájení, ale pouze pokračování v něm. Stejný závěr vyplývá i ze zmiňovaného rozhodnutí č. 19/1992 Sb. rozh. tr., kde je uvedeno „že při pouhém přerušování jednání (např. za účelem přestávky) se však doby, kdy soud jednal, počítají“. Ve stejném duchu bylo nakonec v meritu věci rozhodnuto i v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 3. 1992 sp. zn. 1 To 11/92, kdy za přestávky v hlavním líčení byla ponechána obhájci (byť s určitou polemikou) jen náhrada za promeškaný čas.

V tomto směru proto krajský soud v napadeném usnesení pochybil, pokud nepřiznal za přestávky od 12.30 hod. do 13.30 hod. dne 17. 6., od 11.30 hod. do 12. 30 hod. dne 18. 6., od 11.15 hod. do 13.30 hod. dne 19. 6. a od 10.00 hod. do 10.45 hod. a od 11.00 hod. do 13.00 hod. dne 22. 7. 1996 obhájce náhradu za promeškaný čas v celkové výši 410 Kč, neboť tento nárok je rozsahem návrhu obhájce ze dne 25. 11. 1996 pokryt a obhájce náhrada nepochybně přísluší. Výsledná odměna a náhrada hotových výdajů oproti částce uvedené v napadeném usnesení tak představuje částku 29 460 Kč.

Naproti tomu krajský soud správně nepřiznal obhájce odměnu za poradou s klientkou dne 31. 10. 1996. Ve shodě se závěrem krajského soudu nelze považovat poradou s klientem kratší než 1 hodinu za úkon právní pomoci, neboť advokátní tarif ji ve výčtu úkonů podle § 11 odst. 2 písm. a) – f) neuvádí, ač poradou přesahující jednu hodinu za úkon považuje a v advokátním tarifu ji výslovně zmiňuje.

Za správné je třeba považovat rozhodnutí krajského soudu ohledně výše náhrady hotových výdajů včetně cestovních výdajů, kdy je zjevné, že obhájce náhradu výdajů za pohonné hmoty nepožadovala. V případě náhrady za promeškaný čas bylo nutno k částce 1430 Kč stanovené v napadeném usnesení přičíst i částku 410 Kč za dobu přestávek v hlavním líčení z důvodů shora uvedených.

Vrchní soud proto podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené usnesení zrušil, a protože skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, sám znovu rozhodl tak, že podle § 151 odst. 3 tr. ř. stanovil obhájce Mgr. I. N. odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové výši 29 460 Kč.